

PERIÒDICH SATIRICH,

HUMORÍSTICH, IL - LUSTRAT Y LITERARI
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 CÉNTIMS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

Números atrassats 20 centims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas.
Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

J TAPIRÓ.

—
Un mestre de llarga historia,
un temperament d' artista:
lo món enter lo coneix
com un gran acuarelista.

22/10/90

HISTORIA MUNICIPAL.

La escena entre pare y fill havia sigut violenta. Y tot ¿per qué? Perque 'l noy Sagó s' havia enamorat de la cambrera de casa seva. Lo refrán diu que *una noya es per un rey*; pero diga 'l refrán lo que vulga, l' heréu Sagó no será may per una cambrera. ¡Vaya! ¿Qué 's diria per la ciutat?... Lo fill de un pare tan espavilat com lo Sr. Sagó, que ha alsat la seva fortuna, com qui diu á pés de brassos, que ha creat dintre de la política un paper tan elastic, qu' empunya avuy la vara de tinent d' arcalde, y que segons vajan las cosas lo día menos pensat la cambiará per la mangala de arcalde primer...:

—¿No compréns, insensat—li deya 'l Sr. Sagó—que aixó que fas es ridícul?

Y l' heréu Sagó li responia:

—Jo no comprench sino que l' estimo... que cap més dona m' interessa... y que 'm casaré ab ella ó ab ningú més, perque ella es un ángel.

—¡Véste'n de la meva presencia!—va dirli 'l pare Sagó indignat.

Y aquell día mateix l' ángel va volar.

Es á dir, la cambrereta va ser despedida de la casa.

Però l' amor del noy, més ferm quant més contrariat, anava creixent, per l' istil de la foguera de que parla la cobla andalusa:

«La ausencia es ayre
que apaga el fuego chico
y enciende el grande.»

Un día 'l Sr. Sagó va exposar punt per punt los disgustos que li donava 'l seu heréu, al comandant de municipals.

Y ara, perque no puga creure ningú que aquesta verídica historia haja ocorregut á Barcelona, tingan en compte que aquí no hi ha cap tinent d' arcalde que 's diga Sagó y á major abundament lo comandant de municipals qu' ara entrarà en escena 's diu Sr. Vilamolla, sent aixís que 'l de Barcelona, si no m' enganyo 's diu Sr. Vilaseca. Ja veuen que la diferencia es radicalíssima.

Fetas aquestas salvetats, reanudém lo fil de la narració.

Lo Sr. Sagó exposá ab eloqüencia sas amarguras de pare y sos compromisos de home públich.

—Francament, no veig la causa de tanta alarma—deya 'l comandant Vilamolla. Després de tot, si la cambrera es guapa, 's comprén que un jove de la primera volada li busqui 'l cos...

—Oh si 's tractés no més que de buscarli 'l cos no diria res... Es que 'l meu fill s' hi vol casar.

—Ah, vaja: es un jove que va ab bons fins... ¡B!...

Y després de reflexionar un curt moment, afegí:

—Déixaho á la mèva má... (Advertencia: 'l tinent d' arcalde Sr. Sagó y 'l comandant de municipals Sr. Vilamolla 's tutejan).—Déixaho á la mèva má y ja veurás com jo ho arreglo tot.

—Sí, perque tú ets l' únich que pots ferho... Tú pots fer compareixer la cambrera á la comandancia... li pots donar una fregada d' orellas pots ferli por...

—No... no... no: no es pas aquest lo camí... La por que jo li fes, lo teu fill li trauria desseguida...

—¿Y donchs?

—Hombre, nada... Ja t' hi dit que ho deixesses per mí.

Pochs días després de aquesta conjura, la cambrera patia molt d' esperit.

Continuava rebent com sempre las apassionadas declaracions del heréu Sagó, qui li feya las promesas més formals y més solemnes de que sempre l' estimaria, de que la portaria al altar, á despit del seu papá, si aquest al últim no 's doblegaba á las sas bonas rahóns.

—Podrém tardar més ó menos—li deya; pero jo t' juro que un día ó altre ns casarém.

Aquellas efusions juvenils que pochos días endarrera la omplian de ventura y d' esperança, comensavan á ferli mal. Com més encapritxat veyá al noy Sagó, més patia.

¿Per quin motiu?

Ah! L' enamorat jovincel, com diria qualsevol poeta flora esch, ignorava *¡ay las!* que s' anava operant una evolucion radical en lo cor del seu adorat torment. Cezo d' amor no veyá que l' ángel dels seus ensomnis se li esmunyia. Encare la cambrera guardava per ell una que altra rialleta; pero ja no eran las rialletas francas d' altres días; ara eran amargas, tristas, com volguent dir:—No, aquesta felicitat que somias, no has de lograrla may.

Y es qu' en realitat la cambrereta, interiorment, tocava retirada.

¿Per quina rahó?

L' únich que podria explicarho era en Jiménez, un municipal guapo, ben plantat, bon mosso, de conversa viva y agradable, sobre tot per las xicotas.

Cada nit al retirarse se presentava al comandant Sr. Vilamolla, á donarli compte del encàrrech que aquest li havia confiat.

Lo primer día va dirli:—Ya la he visto.

Lo segon día:—Ya la he hablado.

Lo tercer día:—Ya tengo puesto el sitio en toda regla... y, señor comandante, V. lo sabe: plaza sitiada, plaza rendida.

Al cap de una senmana exclamá:—¡Ya es mía! ¿Cóm ab una senmana havia pogut cambiar de aquella manera 'l cor de la noya? ¡Ah! L' amor á últims del sigle XIX es calculista. La cambrera, solicitada ab las més vivas instancias per aquell guardia municipal, havia tret los seus comp'es.

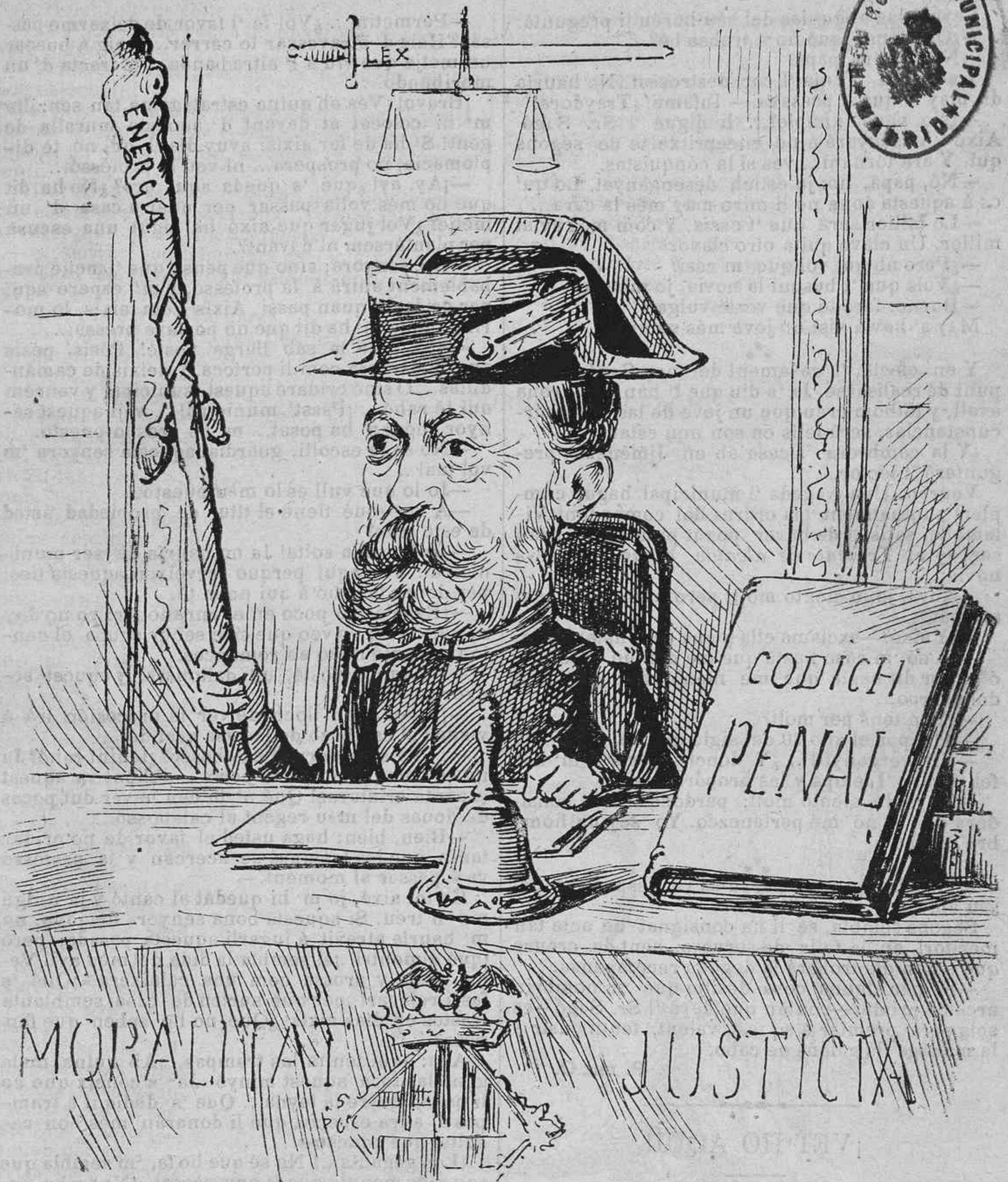
—Es veritat que 'l noy Sagó es mo't rich; pero es tant criatura... Mentres qu' en Quimenas... ¡oh, en Quimenas es tot un home!... ¡Y aquells ulls que te... y aquell bigoti tan negre... y sobre tot, aquell parlar mitj catalá mitj castellá que li fa tanta gracia!... Y després, no sols s' ha de mirar la persona, sino 'l porvenir... Lo noy Sagó diu que 'ns casarém un día ó altre; pero ¿quán? Un día ó altre... De aquí deu anys, de aquí vint, de aquí trenta... quan ja no seré guapa, nires... Perque si fa un cop de cap, y 's casa desseguida 'l seu pare 'l deshereda y llavoras seré més pobre ab ell que ab en Quimenas, tot y sent aquest un trist municipal... Aixó de trist es un dir... ¡No hi conegut may un home més alegre y més simpátich!...

Totas aquestas ideas bullian dintre de la cambrera com las cols dintre de l' olla.

Per últim va decidir que las co's aquestas se las menjaría en Quimenas y ningú més.

En aquest entre-mitj, un día 'l comandant Vi-

AL ALCALDE: LA MILLOR CONDUCTA.

Energia, rectitut,
cara sèria, cor viril...
y exercir sempre 'l sèu càrrech
à tall de guardia civil.

lamol'a, allargant dos bitllets al tinent d' alcalde Sr. Sagó, li digué:

—Aquesta nit, tú y 'l noy al *Circo de Caballs*. No hi féu falta sobre tot: que aquesta nit se resoldrà aquella qüestió que tant t' amolina.

Figúrinse si 'l Sr. Sagó va anarhi, y 'l noy ab ell.

La funció estava comensada y á las cadiras del

costat hi seyan en Jiménez y la cambrera. Aquesta, al veure al noy Sagó 's torná tota roja; pero fou obra sols de un moment. Lo municipal garla que garla ab ella, *camelantla* ab tota l' efusió del home que coneix perfectament l' ofici; la cambrera escoltantlo y somrient; lo noy Sagó, sofecat, rabiós, donant miradas de regull... De lo que passava á la pista no veyá res... Y 'l sèu papá

aguantantse 'l riure.—¡Dimontri de Vilamolla! exclamava per sí mateix. Es un cop de mà mestra.

Veyent las angunias del seu heréu li preguntá:

—¿Qué tens? ¿qué no 't trobas bè?

—No: sortím, papá.

Y sortiren Tenia 'l cor destrossat. No hauria dit may lo que li passava.— Infame! ¡Traydora!

—¿No véus, ximple?... li digué 'l Sr. Sagó Aixó t' ensenyará á no encapritxarte de segóns quí. Y ara tórna hi... véu si la conquistas.

—Nó, papá, nó: ja estich desenganyat. Lo qu' es á aquesta dona no li miro may més la cara...

—Lo millor será que 't casis. Y com més aviat millor. Un clavo quita otro clavo.

—¿Pero ab quí vol que 'm casi?

—¿Vols que 't busqui la novia jo mateix?

—Bueno: faré lo que vosté vulga.

May s' havia vist un jove més sumís.

Y en efecte, 'l casament del noy Sagó está á punt de realisarse. Ja 's diu que l' han tirat trona avall, y tothom creu que un jove de las sèvas circumstancias, será felís en son nou estat.

¿Y la cambrera 's casa ab en Jiménez?—preguntará 'l lector.

Veuran. Una vegada 'l municipal hagué cumplert puntualment las ordres del comandant Vilamolla, satisfet de haver pogut prestar tan gran servey al *Teniente de alcalde*, digué á la seva novia:

—Noya, jo lo siento molt; pero hasta aquí hem arribat.

—¿Y aixó?—exclamá ella plena de consternació.

—Jo no 'm caso hasta que me dén un ascens... ó millor dit hasta que me nombren comandant del cuerpo...

—¿Y 'n tens per molt?

—Allá por el año 30 del siglo que vé.

—¡Desvergonyit!... ¿Y donchs per qué m' has fet perdre 'l temps y las proporcions?...

—Noya, lo siento molt; perdona. Pero considera que yo no me pertenezco. Yo soy un hombre manat.

Aixís ab aquestas paraulas va despedirse del seu amor.

Segóns sembla, se li ha consignat un acte tan meritori en la fulla de serveys, sent de creure que a'gun dia trobará la deguda recompensa.

—Si per alguna cosa desitjo que 'm nombrin arcalde primer—contan que deya 'l Sr. Sagó—es sols pera premiar á aquest valent, fentli cusir á la mànega 'ls galóns de cabo.

P. DEL O.

¡VET·HO AQUÍ!

¿Me preguntas, nena hermosa,
perque estich de mal humor?
vaig á dirtho ab tot lo cor
puig que m' ho dius carinyosa.

Per més que 'l mèu mal es cosa
que no pot portar renyinas,
t' hó diré ab paraulas finas
perque veig que molt recelas;
donchs... me faltan tretze *pelas*
per comprarme unas hotinas.

J ALAMALIV.

LA PROFESSÓ.

—Permetim... ¿Vol fé 'l favor de deixarme passar? Haig d' atravesar lo carrer... vaig á buscar un metje que viu á l' altra banda... 's tracta d' un moribundo...

¡Bravo! ¡Vés ab quína estratagema tan senzilla m' hi colocat al davant d' aquesta muralla de gent! S' ha de fer aixís: avuy día 'l qui no tè diplomacia, no prospera... ni veu la professó...

—¡Ay, ay! ¿qué 's queda aquí ara? ¿No ha dit que no més volia passar per anar á casa d' un metje? ¿Vol jugar que aixó ha sigut una excusa per plantásem al davant?...

—No, senyora; sino que penso que 'l metje probablement anirá á la professó, y m' espero aquí per cridarlo quan passi. Aixís com aixís, lo moribundo ja m' ha dit que no portava pressa...

—Sí... ¿qué la sab llarga vosté! Pósis, pósis aquí 'l darrera com li pertoca, y deixis de camándulas... O sinó cridaré aquest municipal y veurém quí tè rahó... ¡Pssst' municipal... veji aquest senyor ahónt s' ha posat... m' ha pres lo puesto.

—No se la escolti, guardia: aquesta senyora 'm vol mal..

—Jo lo que vull es lo mèu puesto.

—A ver ¿qué tiene el título de propiedad usted de este sitio?

—¿Jo? ¿quína solta! Ja no hauria de ser municipal: vet' aquí perque serveixen aquests tíos: per donar la rahó á qui no la tè.

—¡Ey! Poco á poco en el enrahonar: yo no doy ni quito res: yo veo que este señor ocupa el cantón y no me meto en romances.

—Lo qu' es vosté, un dallonsas: y aquest senyor un altre.

—¡A ver si en lloch de ver la procesión irá á visitar el calabozo de la casa grande!..

—¿Una servidora al calabosso? ¿tenint rahó? Ja no es home si no m' hi porta.. ¡Ahónt va aquest espanta criaturas! Qué n' hi deu haver dut pocas de donas del mèu regent al calabosso...

—Bien, bien; haga usted el favor de no cridar tanto, que las trampas se acercan y la professó va á passar al moment.—

En tot aixó, jo m' hi quedat al cantó y ja ningú me 'n treu. Si aquesta bona senyora fos jova, no m' hauria atrevit á jugarli aquesta pasada; pero ¿qué dimontri! ¿si sembla la dida del mèu avi! Vella, nana y grossa com una calaixera. ¿Qué 's fassi repicar! ¿per qué surten de casa semblants trastos en días aixís! ¿Que no ho saben que fan nosa?

Apa: aquí tením las trampas. ¡Ab quína mala gana las toca aquest minyó! Ja 's coneix que no li pagan gayre la feyna... Que 's dediqui á trampas d' altra especie, que li donarán més bon resultat que aquestas.

¡Los gegants ..! No sé que ho fa, 'm sembla que son més menuts que l' any passat. ¿No troba, senyora, que aquests gegants son nanos?

—Lo que trobo es que vosté se 'm ha apropiat lo puesto.

—¿Encare pensa ab aixó? No sigui tan venjativa.

—'M fa riure vosté. ¡Si desde aquí no veig res! ¿encare vol que estiga contenta?

—Vaja, ja li explicaré tot jo. Miri, ara passen los ganfaróns y las creus de las parroquias... Re pari aquell pobra sagristá; casi ni la pot dur: sembla un casat, carregat ab la creu del matrimoni.

— ¡Hola! ¿qu' es solter vosté?

— ¡Uy! ¡No n fa pochs d' anys! De desde que vaig neixe, veji.

— Encare 'm farà gracia... ja 's veu qu' es un bon estornell.. —

Tè, ja la tenim més humanisada. Las donas to-
tas son lo mateix. Per vellas y enmatxucadas que
siguin, en topant ab un solteret ja s' enternei-
xen...

¡Tira! Aixó deu ser lo gremi dels capitalistes:
tots están grassos y vermells... ¿Qué? ¿No 'ls ha
saludat? ¿que 'ls coneix á aquests?

— Sí, senyor: son taberners casi tots, y com una
servidora també ha tingut establiment... vull dir
que 'n coneix bastants ..

— ¡Ah! ¿ha sigut tabernera?

— En vida del difunt, que Dèu lo tinga al cel...

— ¡És dir que vosté
es viuda!... —

¡Ve! ¿qui perquè m'
ha preguntat si jo era
solter! No estaria mal
que aquesta ballena
vingués a ferme l'
amor, entre 'ls per-
fums de la ginesta...
¡Quina cosa més pas-
toril! ¡Oh! ¡Y 'm mira
ab una ternura suma-
ment significativa!
Nada, será precis cla-
varli algun rebufo, ¡er-
que 'm deixi estar
tranquil.

¡Anda! Ara passen
capellans de tolas mi-
das y colors Ab la cara
ja pagan De segur que
hi venen per forsa.

¿Qué diu, senyora?
¿Que de quina parro-
quia son aquests? De
la Font del gat.

Tè, encara se'n riu:
está vist, li he caygut
en gracia... ¡La cara
de rap en such!

— Escolti ¿qu' es ve-
ritat que 'ls concejals
no hi van avuy á la
professó?

— No li sabría dir:
no més sè que 'l bisbe
ha prohibit la assien-
cia de las criaturas
Potser los concejals
no venen per xó.

— ¿Qu' es l' arcalde
aquell que ara passa?

— No 'l coneix; pe-
ro m sembla molt que
no es ell.

— ¿Per qué li sen-
bla?

— Perque aquest s
nyor se mou ab mo t
desembrás, y l' arcal-
de m' han dit que ca-
mina rodejat d' obsta-
cles...

Vaja... ja 's coneix
que s' acosta la custe-
dia: ara será qüestió

d' ajonollarse y fugir desseguida, avants de que
aquesta vella se 'n adoni, ó sino es capás de no
deixarme marxar tranquil.

¡Quín espetech de música! ¡quín núvol d' in-
cens!

¡Y ara! ¿qu' es aquest cotxe que va al darrera
de tot? ¡Ah! Ja sè: es la carrossa. ¿Qué diu, se-
nyora?

— Que de bona gana ara pendria que ab
aquesta carrossa 'm duguessin á casa.

— Jo també ho pendria.

— ¿Que li portessin?

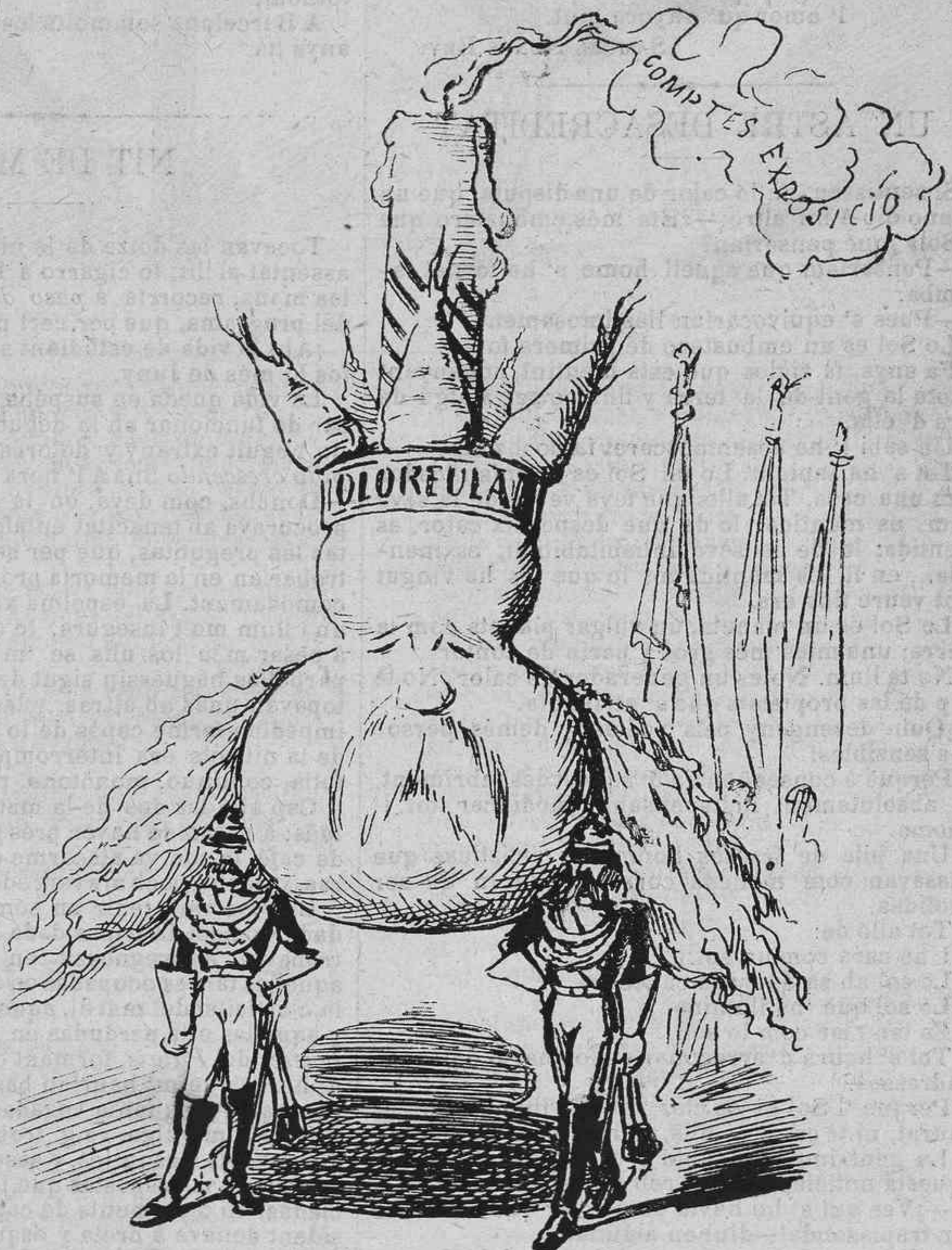
— No senyora: que li portessin á vosté.

— ¿Per quín motiu?

— Perque llavors veuria una ccsa que encare
no hi vist may: una carrossa dintre d' un' altra.

A. MARCH.

CORPUS BARCELONÍ.

Entre dos del esquadró
del cuerpo municipal,
vels'hi aquí 'l Ciri pasquel
que ha anat á la professó.

SILUETA.

Dintre sa cambra p'ora inconsolable
la muller infelís,
perque comprén, ¡ay trista! que la olvida
ingrat lo sèu marit.
A una amiga á qui estima com germana
li explica son dolor,
preguntantli qui d'entre sas amigas
la sua rival ser pot.
Y las hi nombra totes d'una á una
y olvida á n'ella que,
carinyosa, procura consolarla
tots sos duptes de fent.
Mes no 's convens la esposa que, ec'ipsada
mira sa ditxa al lluny,
desitjant sols saber la que li roba,
mes no li diu ningú.
Ella dupta de totes y, ¡oh ceguera!
may arriba á pensar
qu' es l' amiga á qui ho conta qui li roba
l' amor qu' anyora tant.

SAMUEL NUÑES BEY.

UN ASTRE DESACREDITAT

Si sentissen, en lo calor de una disputa, que un fulano diu á un altre:—«Ets més embustero que 'l Sol» ¿qué pensarían?

—Pensaríam que aquell home s' ha tornat tarumba.

—Pues s' equivocarián llastimosament.

Lo Sol es un embustero de primera forsa.

Fa anys, fa sigles que está mentint, enganyant á tota la gent de la terra y fins potser á algú de fora d' ella.

Un sabi l' ha desenmascarat fa pochs dies.

Tot s' ha sapigut. Lo tal Sol es un misticador com una casa, Tot alló que feya veure de la seva llum, es mentida; lo de que despedeix calor, es mentida; lo de la seva inhabilitat, es mentida... en fi, es mentida tot lo que 'ns ha vingut fent veure fins ara.

Lo Sol es un planeta, un vulgar planeta com la Terra; una mica més gros y parin de contar.

No t'illumina. No es un generador de calor. No t'ha cap de las propietats que s' atribuía.

¡Quín desengany pels poetas y demás personas sensibles!

Perque á conseqüencia d' aquest descubrimient, es absolutament indispensable modificar tot l' idioma.

Una pila de frasses bonicas y artísticas que passavan com moneda corrent, haurán de ser abolidas.

Tot alló de:

Una cara com un sol.

Lo sol ab sa daurada cabellera.

Lo sol que 'ns ilumina.

Es tan clar com lo sol.

Tot s' haurá d' arreconar en lo quarto dels malendressos.

Perque 'l Sol ni es clar, ni 'ns ilumina, ni es daurat, ni t'ha cara, ni ulls, ni res que s' ho sembli.

La gent impresionable y candorosa ha rebut aquesta noticia com qui reb un raig de bofetadas.

—¡Ves qui s' ho havia de pensar que 'l Sol fos tan trepissonda!—diuhen alguns.

—Ara mateix un no 's podrá fiar ni de las estrellas—contestan los altres.

—¿Es dir que 'l Sol no es més que una bola grossa, plena de personas, capelláns y animals, lo mateix que la Terra?

—Sí, senyor: y en quant á animals, diu qu' encare n' hi ha més que aquí.

—¿Pero no despedeix gens, gens de llum? ¿es possible que durant tant temps haja sapigut enganyarnos?

—Miri; més claror fá un misto de cerilla d' aquests baratos, que 'l famós Sol. —

Algúns cavilosos se posan á fer cálculs y acaban per anunciar la disolució del mon y de la atmosfera, perque desde aquest moment no pot haverhi res segur ni que inspire confiança.

¡Resultar que 'l Sol es un taruguista de *alto vuelo!*

¡Després de tanta importancia y prossopopeya, venir ara á declarar que la seva reputació era usurpada...!

De totes maneres, la noticia de que 'l Sol es aixó y alló y lo de més enllá, no ha sorprés á tothom.

A Barcelona son molts los que ja ho maliciavan anys há.

MATÍAS BONAFÉ.

NIT DE MAIG.

Tocavan las dotze de la nit del 31 de Maig, y assentat al llit, lo cigarro á la boca, y 'l llibre á las mans, recorria á *paso de carga* las llistons del programa, que per cert passavan de cent.

¡Ah! la vida de estudiant sería magnífica, si no fos lo més de Juny.

La vida queda en suspéns, y l' organisme, á pesar de funcionar ab la deguda regularitat, agafa un neguit extrany y dolorós que segueix en *rápido crescendo* fins á l' hora del exámen.

Donchs, com deya, en la última nit del curs, procurava ab tenacitat entaforar en lo cervell totes las preguntas, que per ser tantas, duptava si trobarían en la memoria prou *localitats* per seure comodament. La espelma xisporretejava donant una llum molt insegura, lo cigarro mitj apagat, y á pesar meu los ulls se 'm tancavan com si las parpellas haguessin sigut de plom. Las ratllas se topavan unas ab altrás, y las lletras borrosas, m' impedían ferme capás de lo que llegía. 'L silenci de la nit sols era interromput per lo girar dels fulls, continuo, monótono, pesat.

Cap allá las dos de la matinada no vaig poder més; á pesar de haver prés previament una tassa de café, la son va atacarme en las últimas trinxeras, y poch á poch me vaig adormir com un tronch.

Llavors vaig tenir un somni escabrós, un verdader consol de tripas dada la situació en que 'm trobava. Aparegueren en ma memoria totes aquellas tardes ocupadas en estudiar prácticament la elasticitat del marfil, aquellas sessions de *burro*, y aquellas nits perdudas en contemplar las *chan-teusses* del *Palais*, formant en conjunt un número d' horas que m' haurían bastat pera estudiar un programa cinquanta vegadas més voluminos.

Siga com vulga, vaig trobar-me repentinament devant dels tres jutjes, y assentat en la cadira dels acusats. Las respostas que jo dava anavan mescladas, ab moviments de cap negatius, que 'l president donava á dreta y esquerra, com lo pándol d' un rellotje. Cada vegada que deya *pase V. á la otra*, semblava que 'm clavessin un cop de mar-

AHIR Y AVUY.

Com los tractavan avants.

FALSIFICACIÓ DE
COMESTIBLES, BEBIBLES
Y ALTRES MANJIBLES

Com se tractan ara.

tell al cap. Per fi acabo, m' aixeco tambalejant, y destilant aygua per tots los poros de la pell.

Al poch rato sona un timbre, surt lo *bedel* ab un p'ech á la má, y comensa á llegir una llarga récua de noms; per fi nombra 'l mèu, agafo la papeleta, la miro, veig una S, y caych d' esquena clavant un tanto á un banch que 'm va despertar súbitament.

Encare me 'n recordo; suava com un camálich, lo tabaco escampat per damunt del llit, lo llibre á terra, y 'l flam de la espelma fumant lo broch de la palmatoria.

Al trobarme dintre 'l llit vaig reanimarme completament com si hagués respirat amoníach. Afortunadament havia sigut un somni.

L' endemá, sense agafar lo taco, vaig fer una carambola solemne, que 'm va fer guanyar la partida.

Vaig aprobar totas las asignaturas.

CASPITA.

R. I. P.

Ab las mans á la butxaca y en busca de consonants per l' Ensanxe 'm passejava un cert diumenje de maig. Quan ja anava cap á casa trobo á un mèu antich company, y—¿Cap ahónt vas? me pregunta. —¿Y tú, que vols dirmho ahónt vas? —¿Ah! jo me 'n vaig cap á casa.

—Donchs jo també á casa vaig; y tot fent brasset, semblavam talment dos enamorats.

Sobre cosas molt antigas la conversa vá versar, venint á recaure al últim en la sort nostra.—Veyam, ¿qué 't sembla del mèu negoci? va preguntarme; ara faig de drapayre, tinch botiga y á més magatzéms molt grans, molta gent tinch á fer feyna que 'm guanyan grapats de rals, ¿y tú? per últim va dirme ¿á qué 't dedicas? ¿qué fas? veig que no lluheixes gayre; ton melancólich posat ben clarament me demostra que prima la deus ballar. ¿Que t' has quedat sense feyna? ¿Que no dóna lo teu ram? —No dóna ni gens ni mica, al últim vaig contestar. —¿De qué fas?

—Faig de poeta.—

La estupefacció fou gran, tant, que desfentse depressa del bras que 'ns duya lligats, va dirme apretant á corre: —¿Que Deu t' hagi perdonat!

J. ABRIL VIRGILI.

LA BAGASSA.

Sempre ho gasta qui no ho guanya.

I.

Es un recort de noy que may he olvidat; cada cop que veig un pobre venent romansos se 'm acut á la memoria; vaig á contar-lo.

A dotzenas de vegadas, sortint d' estudi, al anar á comprar ó á esplayarme corrent y jugant, m' havia aturat al Mercadal pera escoltarlos. Ell era vell, alt, flach, los ulls molls, llusco y ranquejant d' una cama; ella era tot lo contrari: jova, petita y rodanxona, cara plena y galdas vermelles moradencas com la pell de las pomas agras, efecte del alcohol que tragava á vasos, com l' aygua. ¡Quantas voltas, repeteixo, m' havia encantat á mirar lo pendó que portavan! Era una tela ab dos llistóns penjant d' una canya, plena de ninots fets ab colors llampants y barrejats, sens ordre ni concert com un plat de xanfanya, mal fets, repugnants; més que per obra d' art se l' hauria pres per un espanta-pardals dels que 'ls pagesos colocan entre las garbas y pels voltants de las eras.

Ab veu gangosa, veu que predisposava á plorar, ell explicava, fent una insípida cantarella, lo significat de la lámina, mentres que la canalla y algunas donas, l' enrotllavan, mirant més á la seva cara que al pendó, mamarratxo encare més notable.

Ella, entretant, passava de botiga en botiga ab un plech de romansos á la una má y un platet de llauna á l' altra, hont poguessen depositar l' almoyna los que no estavan per romansos.

Aquell era 'l paper hont se relatava 'l fet que 'ls mamarratxos del pendó indicavan: ara eran tres tocinos que s' havian menjat á quatre criaturas; després una senyora que enganyava als homes fentlos compareixer á sa casa hont los mataba pera vendre després sas carns fetas llango-nissas; un altre dia un mal fill que havia donat mort á sos pares y no sé á quants individus més de la familia pera menjarse 'lshi 'ls fetjes... en fi, desgracias.

La gent de cor senzill, en particular las donas, s' horroritzavan y no 'ls do'ian dos quartos per adquirir un paper d' aquells y ferlo llegir á sos fills á fi de que prenguessen exemple y fossen bons minyóns.

II.

Un dia vaig veure 'l que anava tot sol; de cop posí en dupte si seria ell, pero observant mellor sa cara que tenia ben grabada en la memoria, prompte me 'n vaig convéncer. No portava 'l pendó ni venia romansos, ben al contrari, en un any havia envellit per deu; ja casi no hi veyá, caminava apoyantse en una crossa, y ab un civader penjat á l' espatlla, trucava de porta en porta demanant un xavet ó un rossegó de pá per l' amor de Déu.

¿Qué havia passat? Prou bé ho explicava ell á tothom qui extranyat li preguntava; l' historia es la següent:

Mentres ell vá tindre alé per ' aguantar lo pendó y cantar lo romanso, ella vá serli fidel, no l' abandoná ni un sol dia. Feyá ja molts anys que s' havian aparellat, y ni 'l rector ni 'l jutje tenian res que veure en son matrimoni; havian tirat un plat en l' ayre, sobre la sorra, y al caure no s' havia trenca't ni sisquiera badat en lo més mínim; lo casament, donchs, estava fet.

Ab los molts anys d' anar pel mon, menjant pá y céva y bebent ayguardent, tenian arreplegat un regular capita'et, pero com que á ell ja 'ls anys l' estiravan cap á terra y ella encare 's mantenia jova y fresca com una pruna, un dia determiná desferse de aquell *mort* abandonantlo.

Com de fet; una nit qu' ell estava borratxo, mentres dormia com un soch, vá tocarli 'l dós enduhéntseli 'l paquet de la roba hont tenia sos estalvis... prop de descents duros que guardava per la vellesa.

—Desde llavoras—afegia—no he pogut véurela més, ni la veuré, perque com jo no conech á cap persona sino mirantmela fixament, ella, com tè bona vista, m' ovira de lluny y s' escapa, ¡la bagassa! ¡la gran bagassa!

III

Lo pobre llátzer no vá poder véurela may més, pero jo sí, molts vegadas. Tot sovint la veyá passar en companyia de un xicot aragonés, jove, guapo y roig com un perdigot, que tocava la guitarra divinament. Ja no venian romansos terrífichs, no estavan per desgracias; cantavan lo tango ó la americana més retretxera de la sar-suela més en moda.

JOSEPH ALADERN.

LA EXISTENCIA.

SONET.

Pau:—Es per mí la existencia un gran pesar,
un martiri, un continuo sufriment.

Pere:—Donchs jo crech qu' es un gran diver-
[timent.

y que 'l viure es sinónim de gosar.

Berenguera:—Jo opino qu' es sufrir y disfrutar,
puig de tot hi ha algún rato bó y dolent.

L' Autor:—Que volen que 'ls hi digui, aixó depén
del modo que sab un filosofar.

Pau:—Es la vida cadena de afliccions.
que lligada vá al home ab un nus fort.

Pere:—Es guirnalda teixida per la sort,
amor, venturas, glorias é ilusions

Berenguera:—Es cadena ó guirnalda, aixó segóns.

L' Autor:—Donchs, bah, jo dich que 'l viure es
[no ser mort

P. TALLADAS.

LLIBRES.

Hem rebut un exemplar dels treballs literaris que foren llegits en la *Sessió necrológica-conmemorativa del XXI aniversari de la proclamació del mestre en gay saber de 'n FRANCESCH PELAY BRIZ, celebrada per lo Centre Catalá lo dia 10 de maig de 1890.*

Lo folletto, precedit de un retrato litográfich del malaguanyat poeta catalá, conté discursos dels Srs. Soler y Hubert, Careta y Vidal, J. Lafont y F. Maspons y Labrés; tres poesias inéditas del poeta á qui la sessió fou dedicada y composicions de F. Bartrina, Bori y Fontestá, E. Guayabens, J. Martí y Folguera, Apeles Mestres, F. Olivé, Conrat Roure y E. Soler de las Casas.

Es de aplaudir lo pensament del *Centre Catalá* honrant la memoria dels qui, com en Francesch Pelay Briz, son verdaderas glorias de la terra catalana.

Si 'l russinyol canta alegre
dins la gabis de metall,

més alegres cantan ellas
dins la gabis del treball.

MEMORIA acerca la necesidad y conveniencia de un puente sobre el Ebro, en la carretera de Alcolea del Pinar á Tarragona, entre Mora de Ebro y Mora la Nueva.—Conté aquest folleto la exposició dirigida al S.^o Ministre de Foment en sollicitut del indicat pont, precedida de un prólech demostrant la imperiosa necessitat de sa construcció. Las rahóns que alegan los recurrents no poden ser més poderosas; pero no es de creure que cridin l' atenció del govern, porque á aquest, ab tal de que 'ls recaudadors de contribucions pugan passar l' Ebro, mal siga en una mala barca, lo pont l' hi importa tres pitos. De totas maneras, voldríam equivocarnos, desitjant que 's vejessen satisfetas las reclamacions dels vehíns de aquella comarca tant rica com abandonada.

RATA SABIA.

Continuém vivint en una estació intermija. Pocas novedats y un que altre naufragi.

«Pèl juny la fals al puny» diu lo refrán. Cumplím ab ell: seguém.

PRINCIPAL.

Las representacions del espectacle *España* han tingut fi, á lo menos per ara.

Segóns diuhen, *España* traspasará prompte 'ls Pirinéus, y sense traduhirse ni molt menos, anirá á probar fortuna á la terra de Fransa, ahont dura encare, segóns diuhen, lo gust per tot lo espanyol, y principalment per lo qu' es espanyol y flamenqueja.

En lo vell teatro s' está disposant una funció especial á benefici del vell Valero

Son molts los artistas que han prés la iniciativa de aquest acte, y dadas las atencions que 's mereix lo Matussalém dels nostres actors, es de creure que la funció donará tots los resultats que son de desitjar.

LÍRICH.

¡Pobre *Alceste!* ¡Pobre *Glück!* ¡Pobres de nosaltres!

L' ópera es admirable, superior al *Orfeo* en concepte dels inteligents; pero aquesta vegada, al *Lirich* «les ha salido un poquito desigual». Apenas si varem poder pescar una que altra bellesa entre-mitj de aquell *maremagnum*.

Per lo tant, abstenimnos de descriure una desgracia que tè tot l' aspecte de profanació, mentres esperém que alguns elements de la companyia, no molt dignes de tractarse ab lo gran reformador del sigle passat, sigan sustituhits per altres capassos de feros saborejar las infinitas bellesas de la espléndida partitura.

Y es llástima que haja ocorregut semblant fracás, per quant dissapte 'l teatro estava plé, haventhi entre 'l públich verdaders desitjos de disfrutar los goigs artístichs que se li prometían.

Creyéim que l' empresa del *Lirich* s' apressurarà á fer á favor del insigne mestre, la deguda funció de desagris.

TÍVOLI.

Dillúns va estrenarse la sarsuela bufa caballescra *El voto del caballero*. Es una producció, que al igual que *Lo Cantadó* y *'L castell dels tres*

dragóns, está basada en ridiculisar las costúms de la noblesa feudal, presentant alguns tochs verdaderament cómichs.

Entre mitj de la invasió flamenca, *El voto del caballero* sembla una coloma blanca. Lo públich hi riu y celebra la bona interpretació dels senyors Pinedo é Hidalgo. Lo primer, principalment, té rasgos de molt bona sombra.

La música ja es coneguda antigua del públich del Tivoli. Desde 'ls primers compassos varem descubrir la procedencia, no sent altre que la que acompanya á *Le droit du Seigneur* ó bé *El Señor Feudal*, que ab aquest títul va posarse l' obra á Barcelona.

A pesar de tot, en lo cartell apareix com autor de la música *el maestro Arnedo*.

Per fortuna al teatro no hi havia cap guardia-civil.

NOVEDATS.

Dissapte inaugurarà sas funcions la companyia Mario.

Veus' aquí una llista de las obras novas que 'ns ofereix: *Las personas decentes*, *La bofetada*, *El primer choque*, *Creced y multiplicaos*, *Los burgueses de Pontarcy*, *Las tres cruces*, y *El buen callar*.

Totas han sigut estrenadas á Madrid y algunas ab éxit.

Ara sols falta que 'l públich de Barcelona siga de la mateixa opinió.

CATALUNYA.

La cáscara amarga no tè cap mal gust; al contrari, es una joguina molt sabrosa, deguda á la ploma xispejant del Sr. Estremera.

Lo públich va mostrarse molt satisfet, cridant al autor, que, ccm es natural, no pogué presentarse per no residir á Barcelona, y aplaudint als intérpretes, entre 'ls quals se distingiren la Sra. Pino y 'l Sr. Palmada.

Produccions en porta: *Los triunviros*, *Amen ó el ilustre enfermo*, y *Las doce y media, sereno*.

CALVO Y VICO.

S' ha inaugurat la temporada ab una numerosa companyia de sarsuela, de la qual forman part las conegudas tiples Sras. Delgado y Ferrer, lo tenor Sr. Riuhet, lo barítono Sr. Cidrón, lo baix Sr. Ricós y altres apreciables artistas.

Inaugurarà sas funcions dissapte ab l' ópera espanyola *Marina*, sent aplaudits tots los artistas que hi prengueren part.

Dillúns sigué molt festejada la notable tiple Sra. Ferrer, que cantá *Campanone* ab tot lo garbo y riquesa de *fioriture* ab que ella sols sab ferho.

Es d' esperar que 'l teatro de la Gran-vía, ab aquests elements y ab algunas novas produccions de que disposa l' empresa, cobrarà nova vida.

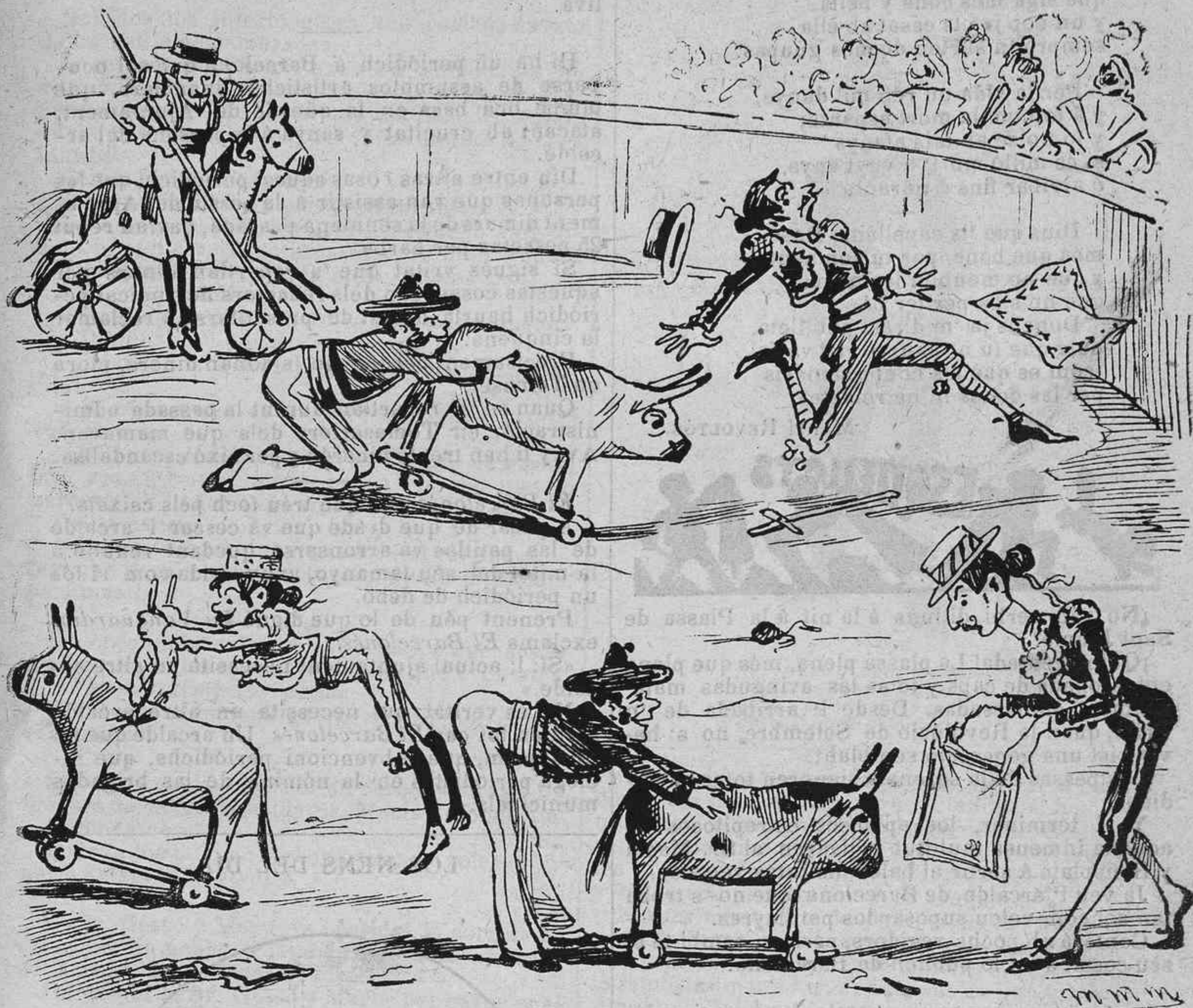
NOU RETIRO.—TEATRO GAYARRE.

Ab l' ópera *Faust* debutá 'l tenor Volebele, que no careix de facultats, si bé emiteix la veu ab certa dificultat. La Sra. Ferretti 's féu aplaudir ab molta justicia en lo paper de Margarita, principalment en l' aria de las joyas, que es una de las pessas que millor se presta á sas qualitats de tiple lleugera.

Ab l' ópera *Norma* debutá 'l tenor Gasparini, un cantant incansable que tant s' havia fet aplaudir en lo Teatro del Tivoli.

La Sra. Muñoz demostrá novament que posseheix una veu excepcionalment hermosa.

NOVILLADA D' AFICIONATS.

¡D' aixó se 'n diu posá 'l cor
á las potas d' una flera!
¡Olé yá, la juventut
que tiene sangre torera!

Lo dia que sábiga treure d'ella tots los recursos á que 's presta, podr  brillar en teatros de major categoria.

La Norma alcans  un conjunt molt satisfactori, participant dels generals aplausos l' orquesta, hàbilment dirigida p l mestre Pérez Cabrero.

CIRCO EQUESTRE.

La tanda de artistes que tant entretenen al públich del Circo, s' ha aumentat ab un parell de clowns peguissers que fan esqueixar de riure.

¡Y quina m  m s trencada y quina pell m s groixuda que tenen aquests fulanos!

—¡Sembla mentida que no 's fassan mal!—deya un del públich.

—No es gens estrany—responia un altre—¡no veus que 'l públich   cada bofetada hi posa 'l remey ab las s vas riallas?

M. Caro continu  admirant cada nit més ab sas cotorras ensinestradas.

Un inteligent deya:

—¡Vaya una gr cia! A las cotorras se 'ls ense-

nya tot lo que 's vol... Com que son unas bestias tant enrahonadas.

N. N. N.

HUMORADAS.

Quan un vol saber d' un altre qu' es, què fa, y d' ahont es fill, no es pas precis preguntarli; basta que tinga vehins.

Quan un solt  ab una viuda fa del matrimoni 'l n s, penso qu' es un que sens culpa t  de pag  'ls plats romputs.

Si bé es vritat que al safreig roba bruta s' hi neteja, també ab la llengua molts cops s' hi embruta roba molt neta.

Quan ets solter cap n' atrapas
que siga mes bona y bella,
y un cop ja ets casat ab ella
sempre 'n surten de més guapas.

Per la vida un reb mil danys,
y á tothom la mort espanta;
y jo no sé ab tals afanys
si es milló mo'í á vuyt anys
ó arribar fins á noranta

Dius que 'ls capelláns, Rosé,
més que bons, per tú son sants,
y que no mouhen las mans
que no siga per fer bé

Donchs ja 'm dirás, pubilleta,
puig que tú n' haurás vist varis:
¿cóm es que als confessionaris
per las donas hi ha reixeta?

MARTÍ REVOLTÓS.

¿No ván serhi dillúns á la nit á la Plassa de Sant Jaume?

¡Quína gentada! La plassa plena, més que plena entasconada de caps y totas las avingudas materialment embussadas. Desde l' arribada de 'n Prim, quan la Revolució de Setembre, no s' havia vist una generació semblant.

Las pessas de la serenata sigueren totas aplaudidas.

Y al terminar, los aplausos estrepitosos de aquella inmensa multitud obligaren al Sr. Maciá y Bonaplata á sortir al balcó distintas vegadas.

Ja veu l' arcalde de Barcelona que no 's troba tan sol com volen suposar los patillayres.

Contará ab poch regidors, pero en cambi té al seu costat á tot lo públich de Barcelona.

—¡Aixó es una gran serenata! —deya un ciudadá.

—Sí, li responía un seu company: per l' arcalde es una gran serenata; pero pels regidors d' ofici, una gran nata.

Adverteixo á tots los lectors de LA ESQUELLA DE LA TORRATXA, qu' en la llibrería de López se recullen firmas al álbun destinat al Sr. Maciá y Bonaplata.

En la mateixa llibrería s' admeten suscripcions pera costejar los gastos dels obsequis que se li tributan.

Si poguessem ficarnos dintre de la pell del senyor Maciá, li diríam:

—¡Energía, D. Félix, energía! Barcelona l' apoyará en tant se demostri resolt y decidit á fer una gran neteja en la casa de la Pubilla.

Vosté qu' está acostumat á fer carrils, sab molt bé cóm s' arreglan aquestas cosas. Quan se troba una montanya ¿qué 's fá? Se fá un túnel.

Barrini, D. Félix: barrini y foradi la montanya de l' administració franciscana.

Sapiguém qui son los que l' atacan, qué volen, qué desitjan, quíns propó-its abrigan, qui 'ls mou, qui 'ls impulsa, qui 'ls dirigeix.

Tot lo que contribueixi á desembarassar lo camí d' escorias y desetxos, facilitarà 'l que

puga sentarse la vía de la moralitat administrativa.

Hi ha un periódich á Barcelona que sol ocupar-se de assumptos artístichs-financiers, que també fica basa en la qüestió del Ajuntament, atacant ab crueltat y sanya á la persona del arcalde.

Diu entre otras cosas aquest periódich, que las persones que van assistir á la sessió del Ajuntament dimars de la senmana passada, havían rebut 25 pessetas per barba.

Si sigüés vritat que 's repartían diners per aquestas cosas, cap dels redactors del indicat periódich hauría deixat de presentarse á reclamar la cinquena.

Precisament perque no 's donan diners, plora en Tomaset.

Quan se 'n repartían durant la passada administració, en Tomaset era dels que mamavan. Avuy li han tret lo biberón y per aixó escandalisa.

El Barcelonés está que tréu foch pels caixals.

A pesar de que desde que vá cessar l' arcalde de las patillas va arronsarse, quedant reduhit á la mitat del seu tamanyo, avuy crida com si fós un periódich de debó.

Prenent péu de lo que digué *La Vanguardia*, exclama *El Barcelonés*:

«Sí: l' actual ajuntament necessita un altre arcalde.»

No es veritat: qui necessita un altre arcalde será en tot cas *El Barcelonés*. Un arcalde que no miri prim, que subvencioni periódichs, que incloga periodistas en la nómina de las brigadas municipals.

LOS NENS DEL DÍA.

—¡Ay ay! Ell, que va'ab un' altra!
¿Y no hi va poch agafat!
¿Volst'hi jugar qu' está fentme alguna infidelitat?

¡Pobre Barcelonés! ¡Qui t' ha vist y qui t' veu ara!

Son dos los interlocutors que parlan, davant de un rotllo de camaradas.

L' un era impressor, avants d' empendres un altre ofici més productiu; l' altre fa de sangrador, perque encare qu' exerceix ademés lo mateix ofici que l' altre, no sé per quins motius no li va tant bé.

Comensa l' ex-impresor:

—Tinch de dirli un parell de paraulas.

—Ja sè de qué vol parlarme: de que jo vaig dient per tot arreu que un assumpto molt pudent li val doscents duros cada mes .. ¿no es aixó?

—Sí, aixó mateix.

—Donchs ho dich y ho diré perque es veritat.

—Donchs jo 'l portaré als tribunals.

—Vosté se 'n guardarà prou bé, perque es veritat.

—Ja te sort que es un pare de familia y no 'l vull perdre.

—Ni sent pare de familia, ni deixant de serho, farà res en contra mèva, perqu- ja sab que hi perderia. Y lo qu' es jo aniré cantant...

Petita pausa.

—Home —afegeix lo sangrador—si vol que calli, fem una cosa: aquests doscents duros mensuals, partimse'ls.

No crech haver de dir qui eran los que sostenian aquest diálech, ni 'l local en que s' entaulá.

Al buen entendedor, salud

Y als autors de certs gatuperis, un bon cop d' escombra.

Los patillayres califican de carbonaris als defensors del actual arcalde Sr. Maciá y Bonaplata. Entenémnos

Podrán los tals ser carbonaris; pero sols carbonaris de carbó de llenya.

Lo Sr. Gassó y Martí va presidir la corrida de toros del diumenje. A falta de Ajuntament, consolis presidint corridas de toros

Un detall: lo Sr. Gassó y Martí, per haver aparegut en lo palco ab uns quants minuts de retrás, va rebre una gran xiulada.

Desenganyis lo Sr. Gassó: aixó de arribar sempre tart es un gran defecte.

No puch saber á l' hora qu' escrich, si s' haurán realisat las amenassas dels regidors

Deyan que aquests tenian pensat desairar al Sr. Maciá y Bonaplata, deixant de acompañarlo á la profes ó de Corpus.

¿Eh, quina venjansa?

Sr. Maciá, cas de que no l' acompañin, prengui un determini perque en las professóns successivas no n' hi falti cap.

Per lograrho, la cosa es molt senzilla.

Fa construir una partida de nanos ab la cara de's regidors que 'l desairin.

Y en todas las professóns, que 'ls nanos vajan al davant, obrint la marxa.

Tenen uns pensaments tant colossals, que aquest es l' únich paper que 'ls correspón: fer de nanos.

De segur que seré 'l primer en donar la noticia. Se tracta del famosíssim orador americá Héc-

MISTERIS SOCIALS.

No se sab d' hont procedeix se diu... no se sab quin nom, menja... no se sab de qué y gasta... no se sab cóm.

tor F. Varela, que un día 's casa, rebent la benedicció del bisbe Catalá y que l' endemá bateja á un net en la parroquia de Jesús de Gracia, passant la comitiva, segóns diu un periódich, per entre una numerosa y apinyada multitud que may s' havia vist al món una cosa semblant.

Naturalment, com la familia del Sr. Varela, á forsa de casaments y de bateigs es molt regular que vaja augmentant d' una manera considerable, lo famosíssim orador, convensut de que prompte 'l palacio Baltá que avuy habita será massa estret, ha resolt, segóns sembla, construhirse casa propia.

Lo pensament del nou edifici es molt original. La planta será rodona com la de una plassa de toros, y la teulada estará sustituhida per una gran cuberta de pergami

Crech que aquests datos bastarán perque 's formin idea de una construcció que, després de tot, tindrà la forma de un bombo colossal.

S' estudiará l' estrépit de aquest bombo de manera que 'ls cops de maneta se sentin fins á l' altra banda del Atlántich, com un tró llunyá.

En la part superior del edifici s' hi instalará ademés un fonógrafo de grans dimensions al objecte de que reproduheixi en las grans ocasions aquell discurs que pronuncia sempre 'l famosíssim orador americá, quals facultats oratorias constitueixen una mina de diamants americáns.

Las jardineras de la societat *La Catalana* portan desde diumenje una banderola roja ab las quatre barras de sanch.

¿Cóm palpita 'l cor dels catalanistas, cada cop que una de aquestas jardineras passa per nostres carrers!...

Sembla que l' arcalde de Vich ha prohibit las representacions de *Lo monjo negre* de 'n Soler. ¡Aixó després de la excomunió del Judas!..

Si fos de 'n Soler, desde ara may més aniria á missa, y á un arcalde que així 's frissa li regalava una vara en forma de llangonissa.

Notable sigué 'l concert que doná diumenje l' *Associació musical*, en lo saló de Congressos del Palau de Ciencias.

Lo públich feu repetir lo *presto* de Haydn que dirigí admirablement lo Sr. Rodríguez Alcántara, y lo *scherzo* de Beethoven, dirigit també de una manera acabada pèl Sr. García Robres.

La Srta. Cavaller, aprofitada deixeble del professor Sr. Arteaga, doná mostrars de sas grans disposicions, fent gala de un mecanisme sorprendent y de una precocitat pasmosa.

La concurrència sortí del local altament satisfeta, y encomiant, com es just, los grans progressos de l' associació musical.

Se deya que al bell mitj dels claustres de la Catedral de Barcelona s' hi construhiria un panteón monumental.

¿Per qui? ¿Pèls cataláns ilustres?

Sí, senyors: pèls cataláns que 's fassin célebres pagant alguna cosa, com per exemple una fatxada.

Més tart s' ha desmentit la noticia.

No hi haurá panteón, ni monument funerari de cap mena.

Sembla que 'l cabildo tè intenció de destinar aquell siti á Bolsín eclesiástich.

Als Estats Units es ja un fet l' èccés de las donas á la carrera de pilot.

¡Quína ganga pèls que viatjan!

Podrán passar la travessia agradablement entretinguts jugant á pilota.

A Cádiz un fulano fumava un cigarro de la Tabacalera, quan tot de un plegat ¡pataplúm! va estallar un cartutxo carregat de perdigóns.

Aixís es com s' ha de fer per corretjir als espanyols del vici de fumar.

Lo qui s' escapi del veneno, que mori de una perdigonada.

Diu un periódich:

«Un dels més entussiasmas partidaris del Sr. Maciá dintre del Círcul fusionista, es lo Sr. Masvidal.»

Podria molt ben ser.

Sí, senyors, sí: podria molt ben ser que un flamant marqués hagués assignat maquiavèlicament lo paper de defensor del Sr. Maciá, al home de la trompa.

En aquest cas s' haurá dit:—A veure si tirantli aquest elefant á sobre, logro aixafarlo.

Al llach del Parch s' hi ha colocat un nou caymán, que sigué enviat desde 'ls Estats Units al Sr. Falqués, y que l' arquitecto municipal ha regalat generosament al municipi de Barcelona.

Vels'hi aquí un caymán oportú, per quant es símbol de una corporació que ha donat aquests días molt que parlar.

L' ajuntament es com lo caymán: es ajuntament al aygua... y passa la vida badant la boca y plorant.

HISTORIA NATURAL. (Dibuixos de Ll. Labarta.)

FOCA.

(CONTINUACIÓ.)

TUNYINA.

—¿Jo xafardera? ¿Jo?... ¡Espérat, que vaig á posarte... 'l daixonsas com un tomátech!...

—¡Mala negada! ¡Si jo fos del arcalde! ¡Ja 'ls pen-tinaria de bona manera aquests pácarus!

(Continuará.)

LLIBRERIA
 ESPANYOLA
 Rambla del Mitj, 20
 BARCELONA

ANUARIO DEL COMERCIO
 DE LA INDUSTRIA, DE LA MAGISTRATURA Y DE LA ADMINISTRACIÓN
 ó directorio de las
 400,000 señas de ESPAÑA
 ULTRAMAR, ESTADOS HISPANO-AMERICANOS Y PORTUGAL
 Un tomo en 4.º de más de 3,000 páginas, Ptas. 20.

Eugenio Antonio Flores
LA HISTÉRICA
 NOVELA MÉDICO-SOCIAL
 Un tomo en 8.º, Ptas. 3.

PEDRO SALES
El diamante negro
 (NOVELA INÉDITA)
 Un tomo en 8.º, Ptas. 2.

ANTONIO DE VALBUENA. VENANCIO GONZALEZ
RIPIOS ACADÉMICOS
 Un tomo en 8.º, Ptas. 3.

LA CHAQUETILLA AZUL
 Ó UN ROTO PARA UN DESCOSIDO
 NOVELA DE PUNTAS POR VARIOS AUTORES
 Un tomo en 8.º, Ptas. 1.

BIBLIOTECA SELECTA
 Tomo 43
POESIAS
 POR
DON JUAN AROLAS
 Un tomo 16.º, Ptas. 0.50.

EL ZODIACO
TAURO
 CUENTOS Y NOTAS ALEGRES
 Un tomo en 8.º, Ptas. 1.

EXPLICACIÓ DEL BALL DE LAS SARDANAS
 PER
 LLUIS ROMAGUERAS Y PONS
 Un tomo en 4.º, Ptas. 1.

2.ª edició

DRAPETS AL SOL

per C. GUMÀ
 ilustrats d' en
 MOLINÉ
 Ptas. 0.50.

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútu, e bẽ en sellos de franqueig, al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responem de extravíos, no remetent ademès 3 rals pèl certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.ª—*Pas-ta-na-ga.*
2. Id. 2.ª—*Jo-a-quitm.*
3. ANAGRAMA.—*Replá-Paler-Perla-Peral-Rapel-Pelar.*
4. SINONIMIA.—*Gracia.*
5. TRENCA-CLOSCAS.—*La creu de la masia.*
6. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Prudencia.*
7. GEROGLÍFICH.—*Entre sastres, sastresas.*

XARADAS.

I.

A dos me tatxas d' avaro
perque pèl tèu casament
sent, com soch, un tèu parent
me vaig demostrá 'l més raro:
y tú no comprens, Amparo,
que jo no 't vull regalá
un *hu* com l' americá
perque fa massa animal
ni una *tres-hu* com l' Eudalt
per ferne draps per fregá.

Jo ja tinch encarregat
que 'm fassin una *total*
guarnida ab primor y sal
y d' última novetat.
Lo regalo 't será dat;
mes tant si 't plau com si no,
ha de sè ab 'a condició
que sense embulls te diré:
y es, que tens de venir bè
á que te la probi jo.

AMADEO.

II.

A un xicot qu' es fill de Tot
varen donarli un ribot,
y ahir me digué la Pona
que á poch més s' hi fa molt mal,
y qu' encar que *hu* no val
n' está fent ell molt *segona*.

NOY CABO.

ANAGRAMA.

ANUNCI.

Hi ha un *tot* per vendre ó llogar que mideix 100 metros
quadrats. Per més informes: carrer de 'n *Total-505*.

SOTERO FUROR Y C.^a

MUDANSA.

Voltas mil has dit que jo
no tinch *total* ni *total*
que so un ximple, un carcamal
y noya... tens *tot* rahó.
Mes que pensis es precís
(y no ho pot negar ningú)
que per estimarte á tú
es necessari sé aixís.

J. UsÓN.

TRENCA-CLOSCAS.

D. J. MARÍA REVOLTA.

REUS.

Formar ab aquestas lletras lo titul de una comedia
castellana.

RICARDO (a) NANO.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7 8 9.—Poble valenciá.
5 6 7 9 8 4 3 6.—Nom de dona.
5 9 7 3 2 8 4.—» d' home.
1 9 8 2 7 9.—Un ball.
5 6 1 7 6.—Animal.
8 8 2 9.—Fiera.
6 8 8.—Vegetal.
7 2.—Musical
3.—Consonant.
5 6.—Animal.
5 9 8.—Verdura.
8 4 7 6.—Instrument.
6 1 7 4 8.—Mes del any.
5 6 3 6 7 4.—Un aucell.
1 2 7 8 4 3 6.—Un vehícul.
5 9 7 7 4 1 4 6.—Carrer de Barcelona.
1 6 7 5 2 8 9 3 6.—Ciutat d' Espanya.

QUIMET MORA.

GEROGLÍFICH.

A VAL
+
K
efor
I

ESPANTA-BOLITS

Participém á nostres apreciables lec-
tors de la **HABANA**, que desde avuy
endavant, la venta de aquest semanari,
solzament se trobará establerta en la
**Llibreria de la Vda. de Pozo, Obis-
po, 55.**

CAMBI DE DECORACIÓ.

Ell fa lo que 'l ditxo diu:
«Hasta el 40 de Mayo
no te quites nunca 'l sayo»
Avuy s' ha vestit d' istíu.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.